

Arrest

nr. 121 622 van 27 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 oktober 2013 tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat E. VANGOIDSENHOVEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 3 oktober 2005 een aanvraag in tot afgifte van een visum kort verblijf (type C) voor toeristische doeleinden. Het gevraagde visum wordt toegestaan, waarna verzoekster op 18 november 2005 het Rijk binnenkomt. Zij respecteert de geldigheidsduur van haar visum evenwel niet en keert niet terug naar haar land van herkomst.

1.2. Op 7 juli 2006 doen verzoekster en de Belgische onderdaan B. M. aangifte van huwelijk. Op 21 augustus 2006 legt de Belgische onderdaan evenwel een verklaring af bij de politie dat hij niet meer wenst te huwen met verzoekster.

1.3. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken neemt op 1 februari 2007 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Op 28 maart 2007 wordt afgezien van de gedwongen verwijdering van het grondgebied van verzoekster en wordt zij vrijgelaten “*wegens 20 weken zwanger en weerstand bij repatriëring*”.

1.4. Op 14 augustus 2007 wordt verzoeksters eerste kind geboren. Een tweede kind volgt op 18 januari 2009. Beide kinderen worden erkend door A. G., een in België verblijfsgerechtigde Marokkaanse onderdaan.

1.5. Verzoekster treedt op 20 augustus 2010 te Leuven in het huwelijk met A. G.

1.6. Op 15 november 2010 dient verzoekster in België een aanvraag in voor een toelating tot verblijf op grond van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 27 april 2011 de beslissingen tot onontvankelijkheid van de aanvraag voor een toelating tot verblijf en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.8. Verzoekster dient op 18 juli 2011 in België een nieuwe aanvraag in voor een toelating tot verblijf op grond van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

1.9. Op 25 augustus 2011 wordt een derde kind geboren.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 2 april 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.11. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Leuven neemt op 23 april 2013 de beslissing tot niet-inoverwegingname van de aanvraag voor een toelating tot verblijf.

1.12. Verzoekster dient op 7 augustus 2013 in België een nieuwe aanvraag in voor een toelating tot verblijf op grond van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 21 oktober 2013 de beslissingen tot onontvankelijkheid van de aanvraag voor een toelating tot verblijf en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag voor een toelating tot verblijf, die verzoekster op 31 oktober 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Met het oog op artikel 12bis, §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 07.08.2013 in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

[...]

Nationaliteit: Marokkaans

[...]

om de volgende reden onontvankelijk: Betrokkene haalt als cruciale buitengewone omstandigheid aan dat zij hier samen is met haar man en 3 kinderen dewelke verblijfsrecht in België hebben. Dit kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid die de aanvraag in België kan rechtvaardigen.

Reeds voor de geboorte van haar kinderen was betrokkene op de hoogte van haar illegale verblijfssituatie, het feit dat betrokkene ervoor koos een gezin te stichten op het grondgebied terwijl zij niet over de correcte verblijfsdocumenten beschikte, kan logischerwijs achteraf geen grond vormen die moet duiden op de buitengewone omstandigheid die een aanvraag gezinshereniging in België vanuit illegaal verblijf moeten rechtvaardigen. Betrokkene kwam dd 11.2005 naar België met een toeristenvisum, desondanks verkoos betrokkene om voor langere tijd in België te blijven en de geldigheidsduur van haar visum niet te respecteren. Het moederschap over 3 kinderen die over een verblijfsrecht in België beschikken wordt door betrokkene ingeroepen als argument om een machtiging te verkrijgen tot verblijf in het Rijk.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat het gegeven ouder te zijn van kinderen met een verblijfsrecht niet automatisch het verwerven van een verblijfsrecht op het Belgische grondgebied tot gevolg heeft voor betrokkene / de moeder van de kinderen zelf.

Tevens blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene herhaaldelijk weigerde om naar haar land van herkomst gerepatriëerd te worden, dat zij in het verleden herhaaldelijk geen gevolg gaf aan beslissingen tot weigeringen van verblijf, alsook aan diverse bevelen om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg ligt het gedrag van betrokkene zelf aan de oorzaak van de preciaire verblijfssituatie waarin zij zich heden bevindt. Aldus is betrokkene in gebreke gebleven om de nodige documenten voorlang verblijf in België aan te vragen via de geëigende weg, namelijk de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Betrokkene haalt aan dat het recht op een gezinsleven heilig is en gewaarborgd is door artikel 8 van het EVRM en dat verzoekster scheiden van haar kinderen onmenselijk zou zijn, dat dit tevens de ontwikkeling van deze kinderen in het gedrang zou brengen indien ze de moeder moeten missen, dat de kinderen [Y.] en [S.] reeds school lopen, maar het bijzonder moeilijk is voor het kind [S.] van 2 jaar oud, dat dit een last zal vormen wanneer verzoekster omslachtige visumformaliteiten dient te regelen, dat dit gezin zodoende niet uit elkaar gehaald kan worden alleen maar om een bepaalde formalistische procedure te gaan volgen; kan evenmin aanvaard worden; de verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar echtgenoot en kinderen, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639)

Van zodra betrokkene zich in haar land van herkomst in regel heeft gesteld met de Belgische immigratiewetgeving, door zich in het bezit te stellen van de nodige documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het haar vrij zich terug te verenigen met haar familie op het Belgisch grondgebied.

Het feit dat er bepaalde procedures gevolgd dienen te worden en dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokken ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02/10/2000) Gelet dat het jongste kind nog niet schoolplichtig is staat het betrokkene vrij dit kind mee te nemen naar haar land van herkomst gedurende de periode die nodig is voor de behandeling van haar visumaanvraag. De echtgenoot van betrokkene is 66% arbeidsongeschikt waaruit we tevens kunnen afleiden dat hij tijd een aandacht heeft om buiten de schooluren de nodige aandacht en opvoeding aan zijn 2 schoolgaande kinderen te kunnen geven.

Het is voor betrokkene mogelijk zeer moeilijk om zich naar haar land van herkomst te begeven, ook gelet op het feit dat zij 3 kinderen heeft in België, echter bepaalt Art12 bis VW. evenwel dat het betrokkene verhinderd moet zijn om terug te keren, wat in dit geval niet afdoende werd aangetoond."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het rechtzekerheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“-In casu is sprake van onzorgvuldig dossierbeheer door verweester nu zij als overheid gebonden is om op een ernstige en zorgvuldige wijze een onderzoek te voeren naar de gegrondheid van de aanvraag.

Wanneer de Administratie een beslissing neemt in burgerlijke zaken, dient zij dit te doen op basis van een voldoende onderbouwd dossier.

Het is duidelijk dat het dossier van verzoekster niet voldoende ernstig werd onderzocht in de zin dat de individuele elementen eigen aan verzoekster haar dossier niet in het minst werden opgenomen in de beoordeling als potentieel relevant zijnde factoren.

Immers, verzoekster haar echtgenoot, de heer [...], kampt al jarenlang met ernstige psychische problemen.

Hij verbleef ruim een jaar en twee maanden in voorlopige hechtenis wegens feiten van geweldpleging opzichtens derden en werd hiervoor veroordeeld door de correctionele rechtbank tot 5 jaar gevangenisstraf.

In afwachting van zijn beroepsprocedure (die recent werd beslecht en waarbij zijn straf herleid werd tot 3 jaar gevangenisstraf), werd de heer [...] voorwaardelijk in vrijheid gesteld onder de (niet exclusieve) voorwaarde zich psychiatrisch te laten begeleiden.

Zijn geestestoestand was de laatste tijd dermate slecht dat verzoekster op 14 oktober 2013 haar toevlucht tot het vluchthuis Leuven diende te nemen samen met haar drie kinderen.

Verzoekster verzoekt de Raad dan ook uitdrukkelijk om rekening te houden met voormeld document op basis van artikel 39/76 Vw nu het hier ontegensprekelijk gegevens betreft die steun vinden in het rechtplegingsdossier en verzoekster dit stuk onmogelijk eerder kon bijbrengen.

Verwerende partij wordt toch geacht kennis te hebben van de actuele toestand van het dossier van verzoekster op het moment dat zij een beslissing neemt.

Dit is manifest niet het geval.

Immers dateert de opname van verzoekster in het vluchthuis van 14 oktober 2013 en bijgevolg van voor de beslissing dd 21 oktober 2013 van verwerende partij!

Daarnaast is ook de strafrechtelijke veroordeling en in het bijzonder de invrijheidsstelling onder voorwaarde van psychiatrische opvolging is een zeer relevant gegeven bij het beoordelen van de al dan niet aanwezigheid van buitengewone omstandigheden.

Dit feit moet aan verwerende partij als overheid bekend geweest zijn, minstens kan het geacht worden aan haar bekend te zijn geweest.

Bijgevolg heeft verwerende partij door te oordelen dat verzoekster zonder de twee oudste kinderen zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst en zij bij hun vader zouden kunnen verblijven gelet op zijn arbeidsongeschiktheid, manifest onzorgvuldig gehandeld.

Een overheid dient zich bovendien verder in te lichten wanneer zij niet over alle elementen beschikt die nodig zijn om een zorgvuldige beslissing te nemen.

Overeenkomstig de formele zorgvuldigheid dient de overheid met zorgvuldigheid haar beslissingen voor te bereiden en uit te voeren; een plicht die de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft nageleefd. Verwerende partij heeft geenszins met alle elementen in het dossier rekening gehouden.

Er werd dus onvoldoende aan feitenvinding gedaan om een objectief beeld te kunnen schetsen van de eigenlijke situatie van verzoekster.

Er bestaat ten slotte een kennelijk onevenwicht tussen de nadelige gevolgen die deze negatieve beslissing voor verzoekster veroorzaakt wanneer zij zonder haar kinderen dient terug te keren naar Marokko en deze voor de overheid die ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad het dossier te verifiëren op zijn volledigheid [...]”.

2.1.2. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet.

Zij licht het middel als volgt toe:

“Verzoekster steunt haar aanvraag tot machtiging tot verblijf op artikel 12 bis

In tegenstelling tot wat verweerster voorhoudt, is wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden die een verzoek tot machtiging in België legitimeren.

Een buitengewone omstandigheid betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

In casu is dit ontegensprekelijk het geval, zoals uit het feitenrelaas is gebleken.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is.

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden.

In casu kan het illegaal verblijf niet ten kwade worden geduid aan verzoekster, zoals verwerende partij insinueert daar waar zij verkeerdelijk motiveert: bijgevolg ligt het gedrag van betrokkene zelf aan de oorzaak van de precaire verblijfssituatie waarin zij zich op heden bevindt "

Uit het feitenrelaas is immers gebleken dat verzoekster pas na drie jaar in het huwelijk kon treden met haar echtgenoot om redenen onafhankelijk van haar wil

Zij werden onterecht door de gemeente verdacht een schijnhuwelijk te willen afsluiten.

De procedure die verzoekster en haar echtgenoot doorliepen om een in se mensenrecht- het recht om te huwen- af te dwingen, vergde meerdere jaren strijd.

Vervolgens was verzoekster in de onmogelijkheid om terug te keren met de zeer kleine kinderen en diende zij in juli 2011 een eerste aanvraag in België in op grond van artikel 12 bis.

Deze aanvraag werd door verwerende partij ontvankelijk geacht zij het ongegrond (omwille van onvoldoende inkomsten).

Bijgevolg waren er toen nog wel degelijk volgens verwerende partij zelf buitengewone omstandigheden voorhanden die een aanvraag in België legitimeerden.

Buitengewone omstandigheden dienen te bestaan op het moment van de uitspraak.

Zoals hoger uiteengezet, blijken deze in casu aanwezig.

Enkel en alleen ingevolge een onzorgvuldig dossierbeheer blijkt verwerende partij niet op de hoogte van de laatste stand van zaken met betrekking tot de situatie van verzoekster.

De onmogelijkheid voor verzoekster om naar haar land van herkomst terug te keren gelet op de schoolgaande kinderen, een peuter van 2,5 die op punt staat ook naar school te gaan én een mentaal dermate zieke echtgenoot dat deze enkel in vrijheid werd gesteld onder de voorwaarde zich psychiatrisch te laten behandelen en verzoekster -tijdelijk - na geweldpleging het huis diende te ontvluchten met de kinderen, maken zonder meer buitengewone omstandigheden uit die geenszins vatbaar zijn misbruik noch manipulatie door verzoekster.

De motivering van verweerster ontbeert elke grond in het licht van het volledig voorliggend dossier en is bovendien volstrekt irrelevant om te oordelen over het bestaan van buitengewone omstandigheden.

Door te oordelen dat er geen sprake zou zijn van buitengewone omstandigheden, schendt verweerster artikel 12bisVw.”

2.1.3.1. Beide middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

2.1.3.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.1.3.3. In zoverre verzoekster verder aangeeft niet akkoord te gaan met de door verweerder in de bestreden beslissing gemaakte beoordeling en betoogt dat hierbij niet met alle elementen rekening werd gehouden, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 12bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°.”

Verzoekster beriep zich in haar aanvraag voor een toelating tot verblijf op artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet om de aanvraag in België te kunnen indienen. In deze situatie bepaalt artikel 12bis, § 4 van de Vreemdelingenwet nog het volgende:

“In de gevallen bedoeld in § 1, tweede lid, 3°, wanneer de vreemdeling bedoeld in § 1 zich aanbiedt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats en verklaart dat hij zich bevindt in één van de in artikel 10 bedoelde gevallen, moet het gemeentebestuur zich onverwijld vergewissen van de ontvankelijkheid van de aanvraag bij de minister of zijn gemachtigde. Wanneer deze van oordeel is dat de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van § 1, tweede lid, 3°, wordt dit medegedeeld aan het gemeentebestuur, dat de vreemdeling inschrijft in het vreemdelingenregister en hem in het bezit stelt van een document waaruit blijkt dat de aanvraag werd ingediend en van een document waaruit blijkt dat hij in het vreemdelingenregister werd ingeschreven.

De beoordeling van de medische situatie die in voorkomend geval ingeroepen wordt door de vreemdeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen, aangeduid overeenkomstig artikel 9ter, § 2. De bepalingen van § 3, derde lid en vierde lid en van § 3bis zijn eveneens van toepassing.”

Meer concreet beriep verzoekster zich in haar aanvraag om toelating tot verblijf in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet op volgende buitengewone omstandigheden:

“Cruciaal is uiteraard dat verzoekster hier samen is met haar gezin, zijnde de personen hierboven opgesomd: haar man [...], en hun drie kinderen, dewelke definitief verblijfsrecht in België genieten;

Het recht op gezinsleven is heilig, en is overigens gewaarborgd door art. 8 van het EVRM;

Verzoekster scheiden van haar man en kinderen (want deze volgen het meer gunstige statuut van haar in België gevestigde echtgenoot) zou onmenselijk zijn, en kan tevens de ontwikkeling van deze kinderen in het gedrang brengen, indien ze te lang hun moeder moeten missen;

Neemt ze de kinderen mee, dan wordt hun opgroei- en vormingsproces in België in het gedrang gebracht, wat ook niet de bedoeling kan zijn;

[Y.] en [S.] lopen overigens reeds school (attesten vroeger reeds bijgebracht, stukken 6);

[S.] is bovendien nog erg jong (2 jaar), en zij heeft alle dagelijkse hulp van moeder nodig;

Evenwel zou het meegeven van [S.] met verzoekster naar Marokko maken dat dit kind een essentiële periode in België mist, dat het ginds ook een last zal vormen voor verzoekster wanneer zij omslachtige visumformaliteiten dient te regelen, en zal het lange tijd haar broertje en zusje moeten missen;

Dergelijke toestanden druisen regelrecht in tegen het fundamentele recht op gezinsleven, gewaarborgd door art. 8 EVRM;

Dit jonge gezin kan momenteel niet uit elkaar worden gehaald, alleen maar om een bepaalde formalistische procedure te gaan volgen, daar waar het inherent recht in se sowieso gewaarborgd is;

Het is anderzijds absoluut af te raden dat verzoekster heel deze periode door moet zonder regelmatige papieren in België; dit is een fameuze handicap;

Het gezin dient zich op termijn toch te herenigen; men heeft hen aanvankelijk trouwens verdacht van schijnhuwelijk, nu is er reeds het derde kind!

Al deze elementen tezamen in acht genomen, kan men van verzoekster redelijkerwijze niet verwachten terug te keren naar Marokko, om aldaar haar verzoek tot verblijfsmachtiging te gaan indienen”.

Verzoekster betoogt dat deze ingeroepen omstandigheden ten onrechte niet werden weerhouden als buitengewone omstandigheden die het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen.

Verzoekster geeft hierbij als dusdanig niet aan dat met voormelde door haar ingeroepen elementen geen rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit kan ook niet worden vastgesteld. Zij geeft wel aan dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met een aantal bijkomende feitelijkheden – met name het gegeven dat haar echtgenoot al jaren kampt met ernstige psychische problemen, dat hij na een strafrechtelijke veroordeling wegens geweldpleging jegens derden in afwachting van zijn beroepsprocedure voorlopig in vrijheid werd gesteld onder de (niet-exclusieve) voorwaarde zich psychiatrisch te laten begeleiden en dat verzoekster en de kinderen op 14 oktober 2013 hun toevlucht dienden te nemen tot een vluchthuis – waarvan verweerder kennis diende te hebben.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel niet dat verweerder voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing door verzoekster in kennis werd gesteld van het verblijf in een vluchthuis of het gegeven dat haar echtgenoot kampt met ernstige psychische problemen waardoor hij niet (alleen) zou kunnen instaan voor de zorg van de kinderen. Ook blijkt niet dat verweerder hiervan op een andere manier kennis kreeg. Pas na het nemen van de bestreden beslissing werd verweerder er door verzoekster van in kennis gesteld dat zij haar toevlucht diende te nemen tot een vluchthuis, samen met haar kinderen. Wat de psychische problemen van haar echtgenoot betreft en de voorlopige invrijheidstelling onder voorwaarde zich psychiatrisch te laten begeleiden, kan de Raad verder ook enkel opmerken dat hierover geen stukken voorhanden zijn in het administratief dossier en verzoekster in dit verband evenmin concrete stukken voorlegt. Uit het dossier blijkt enkel dat verzoeksters echtgenoot enig tijd in de gevangenis heeft gezeten, doch dit enkele gegeven vormt op zich nog geen concrete aanwijzing van het door verzoekster aangevoerde.

Verzoekster blijkt ook in gebreke te duiden op welke grond verweerder, die er slechts toe gehouden is de ingeroepen buitengewone omstandigheden te beoordelen, alsnog kennis diende te hebben van de thans aangebrachte gegevens die niet reeds voorlagen bij het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad benadrukt dat de aanvrager de plicht heeft om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (*cf.* RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Verzoeksters betoog houdt in dat verweerder bijkomend rekening had moeten houden met een aantal elementen waaruit alsnog buitengewone omstandigheden zouden moeten blijken, doch die zij als dusdanig niet aanbracht en waarvan niet kan worden vastgesteld dat verweerder hiervan kennis diende te hebben. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient evenwel te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van deze beslissing kon beschikken. De Raad merkt op dat verweerder op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening kon houden met de elementen die verzoekster hem voorheen niet overmaakte en die zij nu in het kader van haar verzoekschrift bijbrengt. Deze gegevens of stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Aldus blijkt niet dat verweerder kennis had of diende te hebben van de psychiatrische problemen van haar echtgenoot waardoor verzoekster kort voor het nemen van de bestreden beslissing haar toevlucht diende te nemen tot een vluchthuis. Verder geeft verzoekster aan te volharden in het gestelde in haar aanvraag voor een toelating tot verblijf dat er sprake is van buitengewone omstandigheden, doch het komt niet aan de Raad toe de beoordeling van het bestuur over te doen. Verzoekster toont aldus niet aan dat verweerder op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beslissing is gekomen.

Verzoekster betoogt verder dat buitengewone omstandigheden niet ‘*onvoorzienbaar*’ moeten zijn en dat deze deels het gevolg mogen zijn van het eigen gedrag van een persoon, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een ‘*normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan repatriëerd worden*’. Zij voert met name aan dat verweerder verkeerdelijk motiveerde dat haar gedrag de oorzaak is van haar actuele precaire verblijfssituatie, en dit omdat haar illegaal verblijf haar niet ten kwade kan worden geduid. Zij is deze mening toegestaan, nu de procedure om met haar echtgenoot in het huwelijk te treden meerdere jaren strijd vergde en zij vervolgens in de onmogelijkheid was om terug te keren naar haar land van herkomst gelet op haar zeer

jonge kinderen. Zij wijst erop dat zij op dat ogenblik een eerste aanvraag voor een toelating tot verblijf indiende, waarbij verweerder erkende dat er sprake was van buitengewone omstandigheden.

De Raad merkt allereerst op dat niet kan worden aangenomen dat de gevoerde procedure om in België in het huwelijk te kunnen treden als dusdanig een rechtvaardiging vormt voor een voortgezet illegaal verblijf in het Rijk of om geen gevolg te geven aan een haar betekend bevel om het grondgebied te verlaten. Te meer nu niet blijkt dat deze procedure niet tevens vanuit het land van herkomst kan worden gevoerd of de huwelijksafsluiting enkel in België zou kunnen plaatsvinden. Dit gegeven doet ook geen afbreuk aan de wettelijke vereiste dat de aanvraag voor een toelating tot verblijf in beginsel steeds vanuit het land van herkomst dient te worden ingediend.

Verzoekster geeft verder zelf verkeerdelijk aan dat zij pas in juli 2011 een eerste aanvraag voor een toelating tot verblijf in functie van haar huwelijk indiende. Zij verliest hierbij uit het oog dat zij op 15 november 2010 reeds een eerste aanvraag voor een toelating tot verblijf indiende op grond van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aanvraag die op 27 april 2011 onontvankelijk werd verklaard en waarbij zij andermaal een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Er werd besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wegens het niet aangetoond zijn van buitengewone omstandigheden. Hierbij werd onder meer de aanwezigheid van haar twee minderjarige kinderen in België niet weerhouden als buitengewone omstandigheid. Deze beslissing werd door verzoekster niet aangevochten en is bijgevolg definitief. Verzoekster geeft thans aan dat zij zich op dat ogenblik wel degelijk, gelet op haar kinderen, in buitengewone omstandigheden bevond, doch dit betoog kan zij niet op dienstige wijze aanvoeren. Indien zij niet akkoord was met de beslissing van 27 april 2011 kwam het haar toe deze beslissing in rechte aan te vechten. Vervolgens diende verzoekster op 18 juli 2011 een nieuwe aanvraag in voor een toelating tot verblijf op grond van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster betoogt dat deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd bevonden, doch dit gegeven vindt geen steun in de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt immers dat de aanvraag op 23 april 2013 door de gemachtigde van de burgemeester van de stad Leuven niet in overweging werd genomen wegens het niet voorliggen van alle vereiste stavingstukken, waarbij meer concreet werd vastgesteld dat met name geen stukken voorlagen betreffende de toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen van de echtgenoot. Verzoekster geeft aldus ten onrechte aan dat voormelde aanvraag ten gronde werd geweigerd omdat het te vervoegen gezinslid niet zou beschikken over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. Nu niet blijkt dat de aanvraag ten gronde werd onderzocht, hetgeen impliceert dat deze eerst ontvankelijk werd verklaard, kan niet worden vastgesteld dat verweerder reeds erkende dat haar situatie een buitengewone omstandigheid uitmaakte.

Aan de hand van haar betoog toont verzoekster aldus niet aan dat verweerder verkeerdelijk of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluitvorming is gekomen.

De Raad merkt in dit verband ook op dat verzoekster in de bestreden beslissing als dusdanig geen misbruik of manipulatie wordt verweten, wel wordt gesteld dat haar persoonlijk gedrag de oorzaak is van haar huidige precaire verblijfssituatie. Waar verweerder oordeelt dat de aanwezigheid van de kinderen in België geen buitengewone omstandigheid uitmaakt, steunt verweerder zich in de bestreden beslissing ook geenszins enkel op voormeld gegeven. Tevens wordt aangegeven dat het enkel een tijdelijke scheiding betreft teneinde zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving, dat het jongste kind nog niet schoolplichtig is en aldus verzoekster kan vergezellen voor de tijd die nodig is voor de behandeling van haar visumaanvraag en de vader de zorg en opvoeding van de andere twee kinderen op zich kan nemen. Verzoekster betoogt nog dat de motivering van de bestreden beslissing '*volstrekt irrelevant*' is, doch maakt deze stellingname niet concreet aannemelijk.

Verzoekster geeft nog aan van oordeel te zijn dat de beoordeling door het bestuur kennelijk onredelijk is – en er sprake is van een kennelijk onevenwicht tussen het nadeel dat de beslissing voor haar inhoudt en het eventuele voordeel voor het bestuur '*die ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad het dossier te verifiëren op zijn volledigheid*' – doch zij betreft deze stelling niet op de concrete motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen en blijft in gebreke op concrete wijze aannemelijk te maken – in het licht van de buitengewone omstandigheden zoals door haar aangevoerd in haar aanvraag en de gegevens waarvan blijkt dat verweerder kennis had of diende te hebben – dat de motivering als kennelijk onredelijk dient te worden beschouwd en de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft.

In zoverre verzoekster de Raad verder – op basis van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet – vraagt om rekening te houden met de door haar aangebrachte elementen die niet als dusdanig voorlagen bij het bestuur op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat deze

wetsbepaling specifiek betrekking heeft op procedure bij de Raad in volle rechtsmacht tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. *In casu* treedt de Raad evenwel op als annulatierechter in een zaak gericht tegen een beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris. Verzoekster kan zich bijgevolg niet dienstig beroepen op voormelde wetsbepaling. Het komt niet aan de Raad toe om, optredend als annulatierechter, voormelde gegevens in de plaats van het bestuur te beoordelen. In voorkomend geval kunnen deze alsnog aan het bestuur worden voorgelegd ter beoordeling in het kader van een nieuwe aanvraag voor een toelating tot verblijf.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 12*bis* van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.3.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster betoogt dat verweerder op onzorgvuldige wijze aan dossierbeheer heeft gedaan. Meer concreet voert zij aan dat verweerder onzorgvuldig handelde door te oordelen dat zij zonder de twee oudste kinderen kan terugkeren naar haar land van herkomst, en dit in het licht van het gegeven dat haar echtgenoot ernstige psychische problemen heeft en zij op 14 oktober 2013 samen met haar kinderen haar toevlucht diende te nemen in een vluchthuis. Verzoekster geeft aan dat verweerder kennis diende te hebben van deze gegevens en dat verweerder wordt geacht kennis te hebben van de actuele toestand van het dossier op het ogenblik dat zij een beslissing neemt.

De Raad wijst er evenwel op dat een vreemdeling die vraagt om tot een verblijf in het Rijk toegelaten te worden, zijn aanvraag zelf met alle dienstige elementen en overtuigingsstukken dient te onderbouwen. Het komt aan verweerder in beginsel enkel toe de aangebrachte gegevens en stavingstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag ontvankelijk te verklaren of in te willigen. Op verweerder rust geenszins de verplichting om, indien de aanvrager in gebreke blijft om de nodige documenten of verduidelijkingen bij zijn aanvraag te voegen, het initiatief te nemen om de aanvraag verder te stofferen door middel van onderzoeksdaten.

De Raad merkt op dat niet blijkt dat verweerder de buitengewone omstandigheden niet zou hebben beoordeeld op basis van de gegevens die hem bekend waren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en de op dat ogenblik '*actuele toestand van het dossier*'. Er blijkt ook niet dat verweerder wanneer hij antwoordt op een aanvraag voor een toelating tot verblijf van een vreemdeling op het ogenblik van beslissingname steeds bijkomend navraag dient te doen naar de actuele situatie. In dit verband kan ook worden opgemerkt dat niets verzoekster belette om aanvullende gegevens en/of stukken over te maken ter staving van haar aanvraag indien haar actuele situatie was gewijzigd. Verzoekster blijkt verder in gebreke te duiden op welke wijze het bestuur kennis diende te hebben van de thans door haar aangebrachte elementen. Er blijkt evenmin dat verweerder beschikte over concrete aanwijzingen die wezen in de richting van de thans door verzoekster aangevoerde elementen, zodat ook niet kan worden vastgesteld dat verweerder ten onrechte geen verder onderzoek in het licht van deze elementen doorvoerde. Zoals reeds aangegeven, blijkt uit het enkele gegeven dat haar echtgenoot reeds werd veroordeeld en in de gevangenis verbleef nog niet dat deze ernstige psychische problemen heeft derwijze dat hij de zorg voor de kinderen niet alleen op zich kan nemen. Dit gegeven werd door verzoekster ook geenszins eerder aangebracht, terwijl niet blijkt dat zij hiertoe niet in de mogelijkheid was. Zij geeft immers zelf aan dat haar echtgenoot reeds jarenlang kampt met psychische problemen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

2.1.3.6. Het rechtszekerheidsbeginsel – dat verzoekster tevens geschonden acht – is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn

zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). *In casu* dient te worden aangenomen dat verzoekster wist of behoorde te weten dat zij enkel indien zij buitengewone omstandigheden aannemelijk maakte de aanvraag voor een toelating tot verblijf in België kon indienen. Zij toont verder niet aan dat verweerder door consciëntieus de wet toe te passen is afgeweken van een vaste gedragslijn. De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe vast te stellen dat het rechtzekerheidsbeginsel werd miskend.

2.1.3.7. Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij stelt als volgt:

“Verzoekster is de moeder van drie kinderen met een verblijfstitel en vormt met hen een gezin in de zin van artikel 8 EVRM

Verzoekster verplichten naar haar land van herkomst terug te keren teneinde daar haar aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen, zou ervoor zorgen dat zij voor onbepaalde tijd gescheiden zou worden van haar kinderen, hetgeen een schending van artikel 8 EVRM uitmaakt.

In die concrete omstandigheden kan redelijkerwijs geen terugkeer van verzoekster verwacht worden.

Bijgevolg zou een niet vrijwillige terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst een schending van artikel 8 EVRM uitmaken.

Ten slotte dient in het licht van het arrest "Chen" van 19 oktober 2004 van het Hof van justitie te Luxemburg, te worden onderstreept dat het duidelijk is dat het verblijfsrecht van het jonge kind noodzakelijkerwijze impliceert dat kinderen recht hebben te worden begeleid door de perso(o)n(en) die er daadwerkelijk voor zorg(t)(en) en dientengevolge dat deze perso(o)n(en) verblijfsmachtiging krijgt(t)(en) in de betrokken lidstaat.

Enkel indien het noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare orde, het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, kan bij wet afgeweken worden van de bescherming die artikel 8 EVRM biedt. De afwijking dient bovendien in verhouding te staan met het nagestreefde doel.

In casu is geen van voormelde limitatief opgesomde gronden voorhanden om af te wijken van de bescherming geboden door artikel 8 EVRM.”

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoekster beroept zich niet langer op een gezinsleven met haar partner, doch enkel nog op een gezinsleven met haar kinderen die regelmatig in België verblijven. Er zijn geen redenen om dit gezinsleven in twijfel te trekken.

Verzoekster betoogt dat indien zij voor onbepaalde tijd gescheiden dient te leven van haar kinderen, teneinde de aanvraag in het land van herkomst in te dienen, dit een schending zal inhouden van artikel 8 van het EVRM. Zij stelt dat geen van de in deze bepaling limitatief opgesomde gronden voorhanden is om af te wijken van de bescherming geboden door deze bepaling.

De Raad merkt allereerst op dat de bestreden beslissing enkel inhoudt dat verzoekster haar aanvraag om haar echtgenoot in België te vervoegen moet indienen volgens de reguliere procedure, met name in haar land van herkomst. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster lijkt voor te houden, houdt de bestreden beslissing geen gedwongen verwijdering in naar haar land van herkomst.

De Raad stelt verder vast dat de thans bestreden beslissing duidelijk is genomen in toepassing van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet en dat deze wel degelijk één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). Verzoekster maakt verder niet aannemelijk dat verweerder geen juist evenwicht heeft gerespecteerd tussen haar belangen en deze van de overheid.

Zo dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekster enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Tevens moet worden geëit dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren. Zo strekt de bestreden beslissing er slechts toe vast te stellen dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden voorzien in de wet om haar verblijfsaanvraag in België in te dienen, doch belet deze verzoekster op geen enkele manier om de rechten op gezinshereniging die zij meent te kunnen laten gelden uit te oefenen via de door de wetgever in beginsel voorziene procedure, zijnde via de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor haar woonplaats of haar verblijfplaats in het buitenland.

Op grond van de stukken van het administratief dossier dringt de vaststelling zich ook op dat, zoals verweerder correct aangeeft in de bestreden beslissing, verzoekster haar gezinsleven in België heeft opgebouwd in illegaal verblijf. Zij weigerde hierbij na de geldigheidsduur van haar visum type C terug te keren naar haar land van herkomst en zowel zij als haar echtgenoot wisten, of dienden te weten, dat het opgebouwde gezinsleven in België vanaf het begin precair was. Zo werden ook de drie kinderen van verzoekster tijdens haar illegaal verblijf in het Rijk geboren. Verzoekster werd op 1 februari 2007 ook reeds bevel gegeven om het grondgebied te verlaten – waarbij de gedwongen tenuitvoerlegging niet werd doorgevoerd "*wegens 20 weken zwanger en weerstand bij repatriëring*" – en op 27 april 2011 werd haar eerste aanvraag voor een toelating tot verblijf in functie van haar echtgenoot reeds onontvankelijk verklaard omdat geen buitengewone omstandigheden waren aangetoond. Hierbij werd verzoekster opnieuw bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen zijn definitief geworden. Zij weigerde hierbij vervolgens gevolg te geven aan de jegens haar genomen beslissingen en de wettelijk voorziene procedure te volgen waarbij de aanvraag voor een toelating tot verblijf vanuit het land van herkomst wordt ingediend, ondanks de definitief geworden beslissing van 27 april 2011 waarbij op dat ogenblik geen buitengewone omstandigheden werden weerhouden. Het door verzoekster thans ingeroepen nadeel is bijgevolg in grote mate terug te brengen tot haar eigen handelen.

Verzoekster geeft aan niet akkoord te gaan met de motivering in de bestreden beslissing betreffende artikel 8 van het EVRM, doch toont aldus nog niet aan dat verweerder in de bestreden beslissing, gelet op de gegevens waarover hij op dat ogenblik beschikte, artikel 8 van het EVRM heeft miskend.

Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoekster – onder meer waar zij thans voorhoudt dat haar echtgenoot de zorg van de kinderen niet op zich kan nemen – ook niet aantoonde dat er ernstige hinderpalen zijn die haar verhinderen om, zij het tijdelijk, met haar kinderen in haar land van herkomst te verblijven. Zo blijkt bijvoorbeeld niet dat deze hun scholing aldaar niet (tijdelijk) kunnen verder zetten. Gelet op de jonge leeftijd van de kinderen dient ook te worden aangenomen dat zij zich gemakkelijker kunnen aanpassen aan een nieuwe omgeving. Er bestaat verder onduidelijkheid over de actuele band met de echtgenoot / vader, doch ook hier liggen geen concrete gegevens voor dat deze niet tevens in Marokko kan verblijven, nu hij tevens de Marokkaanse nationaliteit heeft, of dat indien verzoekster en haar echtgenoot hun relatie niet verder wensen te zetten een regelmatig contact niet mogelijk is tussen de vader en de kinderen en/of door middel van de moderne communicatiemiddelen de band tussen hen niet kan worden onderhouden. De Raad benadrukt dat huidige voorliggende beslissing enkel inhoudt dat

verzoekster de aanvraag vanuit het land van herkomst dient in te dienen, doch geenszins een ten gronde weigering van verblijf betreft. De bestreden beslissing verhindert verzoekster ook geenszins in functie van haar kinderen een verblijfsaanvraag in te dienen.

In deze omstandigheden kan niet besloten worden dat de bestreden beslissing een inmenging in het gezinsleven van verzoekster uitmaakt of dat verweerder een op hem rustende positieve verplichting voortvloeiende uit artikel 8 van het EVRM heeft miskend.

Er blijkt verder niet dat verzoekster zich dienstig kan beroepen op het arrest Chen van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 19 oktober 2004. In dit verband merkt de Raad op dat niet blijkt dat de kinderen van verzoekster burger van de Unie zijn en dat de wettelijke bepalingen op basis waarvan in voormeld arrest een verblijfsrecht werd erkend *in casu* niet spelen. De vaststelling dringt zich verder ook op dat huidige bestreden beslissing slechts een antwoord betreft op een vraag van verzoekster om haar echtgenoot te vervoegen, niet haar minderjarige kinderen.

Het derde middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert in een vierde middel de schending aan van de artikelen 9, 10 en 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Een gedwongen terugkeer zou tevens een schending uitmaken van artikel 9 en 10 van het verdrag van 20 november 1989 betreffende de rechten van het kind.

Artikel 9 van dit verdrag waarborgt ieder kind een ouderlijke bescherming, het voorziet dat:

"De staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten, onder voorbehoud van e mogelijkheid van rechtelijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind"

In de hypothese dat de kinderen verzoekster zouden volgen, worden zij gescheiden van hun vader; hetgeen meteen ook een schending inhoudt van artikel 9 en 10 IVRK.

Bovendien lopen de twee oudste kinderen school op het Sancta Maria Instituut (de stukken hieromtrent werden reeds gevoegd aan het dossier).

Het behoeft weinig toelichting dat er niet kan verwacht worden van hen dat zij hun studie hier dienen te onderbreken in het kader van een terugkeer voor onbepaalde duur naar verzoekster haar land van herkomst.

Zij zouden dan voor onbepaalde duur verstoken blijven van hun fundamenteel recht op onderwijs nu zij vreemd zijn aan de taal en cultuur van hun thuisland, hetgeen een schending zou betekenen van artikel 28 IVRK".

2.3.3. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing als dusdanig geen betrekking heeft op de minderjarige kinderen van verzoekster en het beroep ook niet mede namens de minderjarige kinderen werd ingesteld. Opnieuw dringt verder de vaststelling zich op dat de bestreden beslissing geen gedwongen verwijdering van het grondgebied van verzoekster inhoudt.

De artikelen 9, 10 en 28 van dit verdrag volstaan ook, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekster kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 16 mei 2009, nr. 2707 (c)).

Ten overvloede merkt de Raad verder nog op wat volgt. Verzoekster betoogt dat haar kinderen, indien zij haar volgen naar Marokko, gescheiden worden van hun vader. Zij geeft in haar verzoekschrift evenwel zelf reeds aan dat de kinderen actueel gescheiden leven van de vader, nu zij op een geheime locatie zouden verblijven. Zoals reeds aangehaald, blijkt ook niet dat de vader eventueel het gezin niet kan volgen naar Marokko of dat een regelmatig contact niet mogelijk zou zijn. De bestreden beslissing verhindert verzoekster verder geenszins dat zij in de toekomst wordt toegelaten tot een verblijf in het Rijk, en legt haar enkel de verplichting op haar aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen. Een definitieve scheiding van de vader volgt derhalve geenszins uit de bestreden beslissing. Er blijkt verder ook niet dat de scholing van de kinderen in het gedrang komt. Zo legt de bestreden beslissing de kinderen geen verplichting op om het grondgebied te verlaten. Zij zijn immers verblijfsgerechtigd in België. Verder blijkt, zoals reeds aangegeven, ook niet dat de kinderen niet in de mogelijkheid zijn scholing te volgen in het land van herkomst. Verzoekster beperkt zich op dit punt tot algemene stellingnames dat de kinderen de taal en cultuur van hun thuisland niet kennen, doch deze gegevens kunnen niet worden vastgesteld en er kan op basis hiervan nog niet worden vastgesteld dat zij geen scholing zullen kunnen genieten in het land van herkomst.

Een schending van de artikelen 9, 10 en 28 van het Kinderrechtenverdrag kan niet worden aangenomen.

Het vierde middel is ongegrond.

3. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS